

0102 – 2. januar

Og i den høyre hånden til ham som satt på tronen, så jeg en bokrull som det var skrevet på både på innsiden og utsiden, forseglet med sju segl. Åp 5: 1.

For en stor og herlig trøst som ligger i disse ordene! Hvis vi bare fikk åpnet øynene så vi så den, og i en årvåken tro kunne holde den fast som en virkelig sannhet, da skulle vi vel en gang for alle kaste alle våre bekymringer fra oss, og si: Nå vil jeg ikke kjempe lenger selv! Nå får Gud gjøre med meg helt og holdent som han vil! Ja, nå får alle onde ånder og onde mennesker gjerne gjøre med meg alt de makter. Jeg frykter ikke lenger for noe!

For la oss se litt nærmere på disse bibelordene. Johannes ser en bok i den høyre hånden til ham som sitter på tronen. Og hva er innholdet i denne boken? Jo, akkurat det samme som «den første røsten» fra «døren som var åpnet i himmelen», talte om; hva som skal skje etter dette (Åp 4: 1).

Og legg nå merke til hva synet skildrer! Boken inneholder altså «hva som skal skje etter dette» – hva som skal skje med hele verden, og spesielt med Guds folk på jorden.

At en bok ligger slik i den høyre hånden til ham som sitter på tronen, betyr ikke bare at Gud i den minste detalj kjenner alt det som skal skje med oss, på samme måte som alt som er skrevet i en bok ligger åpent for øynene. Men når boken nettopp ligger i hans høyre hånd, den hånden han bruker til å utføre sine gjerninger, da taler det først om at den store, allmektige Gud styrer og regjerer i alt som skjer.

Dernest viser det at han har så inderlig omsorg for alt som kommer til å hende oss, at han har skrevet det opp i en bok. For vi vet at når alt som gjøres føres inn i en bok, så vitner det om den største nøyaktighet og omsorg for saken.

Men så til vår egen situasjon. Er det ikke akkurat dette med hva som skal skje i framtiden, som alle våre bekymringer dreier seg om? Hva som kan hende oss, er det som vanligvis fyller og uroer hjertet og tankene våre.

Du kan være lykkelig løst fra verdens bekymringer, som fører til åndelig død. Du kan være blitt en levende kristen. Men likevel har du fått en ny verden full av bekymring for alle slags viktige ting. Det kan gå på vår egen sjel, våre synder, fristelser, kamper og farer for fall og avvik. Eller det gjelder vår familie og andre menneskers sjeler, og hvordan det skal gå med dem. Det kan gå på menighetens framtid, eller hva som kommer til å skje med vennsamfunnet. Eller det går på en masse småsaker som likevel uroer oss ganske voldsomt.

De kristne vil alltid ha en kjærlighetens omsorg for menneskene, en holdning som bare ønsker det beste for dem. De har også et våkent øye for betydningen av slikt som andre bare overser. Men samtidig blir de også alltid skyteskive for alle djevelens gloende piler. Denne rastløse fienden som snart angriper med fristelser, snart med anfektelser eller alle mulige falske innskytelser, for å forstyrre freden vår, så Guds barn ikke får ro verken dag eller natt.

Hvor skal vi da finne hjelp? Er der noe som helst jeg kan få hvile i? Å, måtte jeg få nåde til å se hva som ligger i dette budskapet vi har foran oss i dag! Alt som noen gang kan komme til å møte oss er skrevet i en bok som ligger i den høyre hånden til ham som sitter på tronen.

Akkurat som David så det allerede på hans tid, og synger om det som sitt hjertes trøst: I din bok var de alle skrevet ned, de dager som var fastlagt for meg, før en eneste av dem var kommet. Fremdeles har vi en trofast Far i himmelen. Alt som angår oss er han i sin kjærlighet så sterkt opptatt av, at han har skrevet det opp i en bok som han holder i sin høyre hånd.

Å, om vi kunne se og tro denne Guds inderlige omsorg for oss! Tror du ikke da vi ville få en salig ro og hvile for våre haltende hjerter? Ville vi ikke da ha en sterk fred og trøst til å møte de dagene som kommer?

Men her kommer nå innvendingene fra hedningen i vårt eget bryst. Vår vantro og fornuft, vårt mørke hjerte sier: Ja, de store hendelsene på verdensplan, eller det som vil komme over hele Guds menighet, – det har nok Gud skrevet opp i sin bok. Men ikke det som angår så små og ubetydelige skapninger som meg.

Ja, selvsagt kan det synes å være for mye. Selvsagt er det totalt ubegripelig for vår forstand, når vi sier at han i sin bok også har skrevet alt det som kommer til å skje med deg og meg. Men hva blir det igjen av argumentene, når den samme store Herren som sitter på tronen, selv sier han tar seg av ikke bare hvert enkelt menneske og de minste ting i livet deres, men også hver eneste fugl på jorden (Mat 10: 29–31)! Skulle vi ikke tro det en slik Herre sier?

På den ene siden sier altså vår fornuft: Dette er totalt urimelig, fullstendig umulig! På den andre siden står til og med hele det synlige skaperverket, fullt av utallige vitnesbyrd imot oss, og sier med et tusentall stemmer: Se bare alt Gud har gjort! Se alle storverkene, og se alle de bittesmå detaljene! Og når han en gang har skapt alle disse bittesmå detaljene, så har han vel like lett for å se dem og vokte dem –!

Å, bare vi kunne våkne opp fra vårt ynkelige vantroens mørke! Vi lever midt i denne uendelige rikdommen som vitner om Guds makt og herlighet, og ser likevel ikke noe som helst. Det er Herren selv som sier: «Blir ikke to spurver solgt for en kobbermynt? Og ikke en av dem faller til jorden uten deres Fars vilje. Dere er mer verd enn mange spurver. Men til og med alle hårene på hodene deres er telt».